

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4813

Dosar nr.655/45/2012

Ședința publică de la 4 aprilie 2013

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. .X. S.A. .X. împotriva Sentinței nr. .X./2012 din 12 noiembrie 2012 a Curții de Apel .X. - Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă recurenta-reclamantă S.C. .X. S.A. .X., prin avocat X și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic X.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termen și este legal timbrat, precum și faptul că intimata-pârâtă a depus la dosar, prin fax, la data de 3 aprilie 2013, concluzii scrise.

Apărătorul ales al recurentei-reclamante solicită comunicarea concluziilor scrise și amânarea cauzei pentru a avea posibilitatea să ia cunoștință de conținutul lor, arătând că acestea reprezintă de fapt răspuns la motivele de recurs formulate în cauză, respectiv întâmpinare.

Consilierul juridic al intimatei-pârâte se opune amânării cauzei pentru motivul invocat, arătând că înscrisul depus la dosar reprezintă concluzii scrise.

Înalta Curte respinge cererea de amânare ca neîntemeiată și dispune lăsarea cauzei la ordine.

După reluarea dezbaterilor, la a doua strigare a cauzei, se prezintă ambele părți prin reprezentanți.

Nemaifiind alte cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părților în raport cu recursul declarat.

Apărătorul ales al recurente-reclamante pune concluzii de admitere a recursului astfel cum a fost formulat și de modificare în tot a sentinței recurate, în sensul admiterii acțiunii și anulării actului administrativ atacat, pentru motivele expuse pe larg în cererea de recurs.

Consilierul juridic al intimatei-pârâte solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței atacate ca fiind temeinică și legală, pentru argumentele dezvoltate în concluziile scrise depuse la dosar.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1.Soluția instanței de fond

1.1.Prin acțiunea formulată, reclamanta S.C. .X. S.A. .X. a solicitat, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, desființarea Deciziei nr. X/06.01.2012 a A.N.A.F. și, pe fond, anularea sumei de X lei, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar de organul fiscal și a sumei de .X. lei, reprezentând majorări de întârziere și penalități aferente, pentru situația de fapt cuprinsă la punctele B și C din Decizia de impunere nr. F-MC X din 12.07.2011, precum și plata cheltuielilor de judecată ocazionate.

1.2.Prin Sentința nr. .X./2012 din 12 noiembrie 2010 Curtea de Apel .X. - Secția de contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, acțiunea promovată de reclamanta S.C. .X. S.A. .X. în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că este necontestat faptul că reclamanta a încheiat cu Cabinetul de Avocatură al av. X, afiliat Baroului .X., atât un contract de asistență juridică, ce viza inclusiv activitatea de „asistență și reprezentare în relațiile comerciale”, cât și un contract de mandat, având ca obiect asigurarea „activității necesară în vederea derulării în bune

condiții a vânzării activelor - construcții și teren aferent - în suprafață de X mp.”, și că prețul prestației de asistență juridică a fost stabilit la suma de X lei/lună, în timp ce pentru prestația realizată în limitele contractului de mandat s-a convenit plata unui „onorariu de succes”.

Instanța a reținut ca fiind necontestat faptul că suma pretinsă de Cabinet de Avocatură Av. .X. .X., prin factura emisă la data de 20 decembrie 2007, respectiv suma de X lei, a fost denumită de „Furnizor” ca reprezentând „onorariu asistență juridică”, precum și faptul că la acest document, pe baza căruia reclamanta a făcut înregistrări în contabilitatea sa, nu există anexat nici un înscris confirmat de către client, din care să rezulte în mod concret, punctual și determinat în timp, când, în ce au constat și care este valoarea fiecărei prestații efectuate în parte, în condițiile în care, prin Contractul de asistență juridică nr. X din data de 5 martie 2007, s-a stabilit plata unui onorariu fix, majorat prin actul adițional la suma de X lei/lună plus TVA, onorariu despre care organul fiscal susține că a fost plătit și înregistrat pe cheltuieli, de către reclamantă.

Curtea a apreciat că dacă reclamanta a dorit să recompenseze pe prestator, pentru activitatea desfășurată cu ocazia negocierii, perfectării și executării celor X contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu S.C. X S.R.L., nimic nu împiedica părțile contractante să se asigure că plata „onorariului de succes”, prevăzută de pct. II .3 din Contractul nr. X/06.04.2007, să se facă, în mod corect, în baza facturii ce s-ar fi emis, în contul contractului de mandat, și nu sub acoperirea contractului de asistență juridică, modalitate care, în lipsa explicațiilor corespunzătoare și a documentelor justificative de rigoare, deschide calea unor plăți informale, dificil de controlat și de documentat, sub aspect fiscal.

Întrucât contractul de asistență juridică și contractul de mandat, pe care reclamanta le-a încheiat cu Cabinetul de Avocatură av. .X. .X., nu se pot confunda, nici sub aspectul sferei drepturilor și obligațiilor părților contractante, nici sub aspectul obiectului acestora, ori în ceea ce privește modalitatea și condițiile în care urma să se facă plata prețului prestației, Curtea a apreciat că în mod justificat organul fiscal nu a considerat deductibilă fiscal suma de X lei, sumă ce a fost plătită în baza Facturii nr. X din 20

decembrie 2007, sub denumirea „onorariu asistență juridică”, atâta timp cât, din punct de vedere al mărimii prețului, dar și a lipsei oricărui document justificativ, opozabil fiscal, se impunea a se prezenta justificări beneficiarului pentru fiecare prestație în parte, care să permită înregistrări sau confirmări pe măsura derulării prestației, cu atât mai mult cu cât suma pretinsă și achitată nu-și găsește acoperire în contractul de asistență juridică.

Astfel, Curtea a apreciat că în mod temeinic și legal s-a făcut aplicațiunea dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. m) din Codul Fiscal și ale pct.48 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, considerând că este responsabilitatea exclusivă a reclamantei pentru faptul că a înțeles să gratifice Cabinetul de Avocatură av. .X. X în alte condiții decât cele impuse de normele legale evocate, acceptând ca justificare un simplu raport de activitate, întocmit de prestator, înscris care, astfel cum a reținut și organul fiscal, s-a dovedit a nu corespunde realității, în mai multe privințe. Pentru aceste motive, instanța de fond a respins cererea de anulare a actelor administrativ-fiscale emise de pârâtă, în partea referitoare la stabilirea obligației suplimentare de plată a sumei de X lei reprezentând impozit pe profit, aferent Facturii nr. X/20.12.2007, emisă de cabinetul de avocatură menționat, precum și a accesoriilor aferente acestei sume.

În ceea ce privește suma de X lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de X lei, Curtea a apreciat că, în mod legal, organul fiscal a repus veniturile în suma totală de X lei, echivalentul a X euro, sumă care a fost înregistrată de reclamantă în luna iunie 2008, la luna iulie 2007, operațiune aferentă căreia s-a calculat impozitul pe profit și accesoriile aferente, pentru X zile, respectiv pentru perioada cuprinsă între data de 25 octombrie 2007 și data de 25 iulie 2008.

Curtea a constatat că bunurile imobile ce au făcut obiectul celor 14 contracte au fost vândute în proprietatea exclusivă, necontestată și necondiționată a vânzătorului și că începând cu luna iulie 2007, S.C. .X. S.A. .X. a operat în contabilitatea sa ieșirea activelor respective din evidența contabilă, operațiune despre care a fost încunoștințată și structura componentă a finanțelor publice locale, prin depunerea unei declarații rectificative.

Instanța a apreciat că nu poate fi opus organului fiscal faptul că reclamanta nu a emis facturi și nu a înregistrat în evidența contabilă întreaga valoare a veniturilor obținute din vânzarea bunurilor imobile, conform operațiunilor ce au avut loc în luna iulie 2007, moment de la care activele respective au fost radiate din evidențele sale și înregistrate pe numele cumpărătorului, doar pentru că, prin actele adiționale încheiate la data de 12 iunie 2008, a convenit cu S.C. X S.R.L. să modifice prevederile art. 7.2.2 din fiecare contract încheiat în anul 2007, în sensul că; „Echivalentul în RON a sumei reprezentând restul de 30% din valoarea totală a prețurilor de vânzare din contracte, parte din suma .X., va fi transferată de Agentul X (X X - prin sucursala .X.), în contul vânzătorului, în termen de 31 decembrie 2008”, întrucât, chiar dacă părțile contractante erau libere a stabili condițiile vânzării-cumpărării, din punct de vedere fiscal înregistrările contabile nu se puteau face decât în condițiile prevăzute de Codul fiscal, de Normele metodologice de aplicare a acestuia și de Ordinul ministrului Finanțelor Publice nr. 1752/2005, ordin prin care s-a asigurat transpunerea în legislația națională a Directivei a IV-a a Comunității Economice Europene, care consacră, printre altele, prevalența economicului asupra juridicului.

Curtea a apreciat că în cazul în care vânzătorul ar fi urmărit să ofere cumpărătorului înlesniri la plată, prin eşalonarea plăților, indiferent sub ce motiv, el era obligat să facă acest lucru în mod transparent, în chiar momentul perfectării contractelor de vânzare-cumpărare și nu după mai bine de un an de la data la care activele vândute au ieșit din proprietatea sa, fiind radiate atât din evidențele sale contabile, cât și din evidențele organelor fiscale de la nivelul municipiului .X..

Curtea a mai apreciat că în mod justificat organul de control fiscal a procedat la repunerea veniturilor în sumă totală de X lei (reprezentând 30% din prețul neachitat cu ocazia transferului de proprietate) din luna iunie 2008 la luna iulie a anului 2007.

Reținând că, fără nici o acoperire din punct de vedere al legislației fiscale, plata prețului a fost amânată, sub o formă deghizată, pe o perioadă de X de zile, fără ca voința părților să-și fi găsit reflectarea corespunzătoare în contractele de vânzare-cumpărare încheiate la data de 20 iulie 2007 și fără ca această

înțelegere să fi fost corelată cu imperativele legislației fiscale aplicabile, Curtea a apreciat că, pentru distorsionarea nivelului veniturilor ce trebuiau încasate din vânzarea de bunuri imobile, organul fiscal a fost în drept să calculeze majorări de întârziere, pentru nevirarea la termen a impozitului pe profit, considerente pentru care a respins ca nefondată și cererea de anulare a sumei de .X. lei, stabilită prin actele administrative contestate, cu titlu de majorări de întârziere și penalități.

2.Calea de atac exercitată

2.1. împotriva acestei soluții a formulat recurs societatea comercială reclamantă care a invocat, în mod generic, dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă – 1865 și a susținut critici care se circumscriu motivului de recurs prevăzut la art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă – 1865, potrivit căruia o hotărâre judecătorească poate fi recurată atunci când a fost pronunțată fără temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.

Astfel, susține recurenta, soluția pronunțată are la bază calificarea și interpretarea greșită a raporturilor juridice dintre societatea comercială și partenerii contractului, vizate de controlul exercitat de organele fiscale.

În ceea ce privește suma de X lei, recurenta susține că a fost achitată de către societatea comercială cu titlu de remunerație aferentă serviciilor pe care cabinetul de avocatură le-a prestat în baza Contractului de mandat încheiat la data de 06.04.2007, instanța de fond reținând în mod greșit că ar fi fost vorba de servicii prestate în baza Contractului de asistență juridică nr. X/5.03.2007 doar pentru faptul că în Factura nr. AVX X/2012.2007 s-a făcut mențiunea „onorariu asistență juridică”.

Mai susține că suma de X lei a fost achitată ca onorariu de succes, potrivit Actului adițional nr. X la Contractul de mandat, iar maniera defectuoasă de redactare a acestor acte juridice nu poate duce la sancționarea societății comerciale cu nedeductibilitatea acestei cheltuieli și pe cale de consecință, cu obligarea la plata unui impozit pe profit suplimentar în sumă de X lei.

În ceea ce privește suma de X lei reprezentând majorări de întârziere pentru nevirarea în termen , la bugetul de stat a

impozitului pe profit în sumă de X lei, recurenta susține că instanța de fond și-a însușit concluzia organelor fiscale ca urmare a calificării greșite a raporturilor cu S.C. X S.R.L., precum și a dispozițiilor legale incidente în cauză, respectiv art. 19 alin. (1) din Codul fiscal, pct. 12 din Normele aprobate prin H.G. nr. 44/2004 și Ordinul nr. 1752/2005 privind aprobarea reglementărilor contabile conform cu directivele europene.

În esență, susține recurenta – reclamantă, instanța de fond a ignorat faptul că rata a II-a de preț, la contractele pe care le-a încheiat cu S.C. X S.R.L. având ca obiect vânzarea de bunuri imobile, teren în suprafață totală de X m.p. și construcțiile existente, nu a devenit scadentă decât după predarea efectivă a bunurilor mobile, operațiune care a avut loc în iunie 2008, iar nu în iulie 2007.

Mai susține că, instanța de fond trebuia să constate că suma de X lei, echivalentul sumei de X euro (adică 70% din valoarea imobilelor vândute) a fost înregistrată din eroare ca venit în iulie 2007, iar nu în iunie 2008, cum era corect, ca urmare a transferului dreptului de proprietate asupra imobilelor respective.

Or, susține societatea comercială recurentă, eroarea contabilă survenită în înregistrările făcute nu poate justifica menționarea cu suma de X lei, care reprezintă o măsură disproporționată în raport cu obiectivul urmărit de organele fiscale, și anume acela al colectării eficiente la bugetul de stat a obligațiilor fiscale ale contribuabililor.

În concluzie, societatea comercială reclamantă a solicitat admiterea recursului, cu consecința rejudecării cauzei și admiterii acțiunii așa cum a fost formulată.

2.2. Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus Concluzii scrise prin care a răspuns criticilor recursului, solicitând respingerea acestuia ca nefondat și susținând, în esență, că soluția instanței de fond este legală și temeinică.

3.Soluția instanței de recurs

3.1.Rekursul este nefondat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

3.2.În ceea ce privește suma de .X. lei reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei achitat în iulie 2008, în loc de iunie 2007.

În cauză este necontestat că între societatea comercială recurentă în calitatea de vânzător și S.C. .X. S.R.L., în calitate de cumpărător, au fost încheiate X contracte de vânzare - cumpărare având ca obiect vânzarea de bunuri imobile reprezentând terenuri în suprafața totală de .X. mp și construcțiile existente pe acestea.

Conform clauzelor contractuale bunurile imobile vândute au fost proprietatea exclusivă, necontestată și necondiționată a vânzătorului, fiind intabulate Cartea Funciară a Oficiului de Cadastru și Publicitate imobiliara a Județului situate în str. X nr.X, municipiul .X..

În baza acestor contracte de vânzare - cumpărare a terenurilor și construcțiilor edificate pe acestea S.C. .X. S.A. a înregistrat în evidența contabilă în luna iulie 2007 venituri din vânzarea activelor și alte operațiuni de capital suma totală de .X. lei, echivalentul a .X. EURO reprezentând 70% din valoarea totală a imobilelor vândute către S.C. .X. SRL iar diferența de 30% din valoarea totală a imobilelor vândute respectiv suma de .X. lei, echivalentul a .X. EURO a fost înregistrată în luna iunie 2008.

Totodată, în luna iulie 2007 S.C. .X. SA a înregistrat în contabilitate scoaterea din evidență a terenurilor vândute precum și a clădirilor și construcțiilor existente pe acestea și pe cheltuieli de exploatare privind activele cedate suma totală de .X. lei reprezentând contravaloarea terenurilor și suma de .X. lei reprezentând valoarea rămasă de amortizat a construcțiilor (.X. lei valoarea de inventar - .X. lei amortizarea înregistrată ca cheltuieli până la aceea data).

Organele de inspecție fiscală au considerat ca S.C. .X. SA trebuia să emită facturi și să înregistreze în evidența contabilă în luna iulie 2007 în contul 7583 "*Venituri din vânzarea activelor și alte operațiuni de capital*" valoarea integrală a imobilelor vândute respectiv și suma de .X. Euro echivalentul a .X. lei, (X EUR = .X. lei la 30.07.2007) reprezentând 30% din valoarea acestora, iar la 25.06.2008, data încasării contravalorii celei de a doua tranșă să înregistreze în venituri financiare diferența de curs valutar de .X.

lei, având în vedere prevederile art.19 alin.(1) și alin.(3) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare coroborate cu prevederile pct.12 și pct.19 din HG nr.44/2004 de aprobare a normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal și prevederile art.155 alin.(1) și art. 134¹ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare", motiv pentru care au repus veniturile în suma totală de .X. lei, care au fost înregistrate de S.C .X. SA în luna iunie 2008 la luna iulie 2007 și au stabilit un impozit pe profit în suma de .X. lei care a fost amânat la plată pentru o perioadă de X de zile, respectiv de la 25.10.2007 la 25.07.2008.

Pentru nevirarea la termen către bugetul de stat a impozitului pe profit în .X. lei, organele de inspecție fiscală au calculat și stabilit majorări de întârziere în suma de .X. lei, datorate de către S.C .X. SA în conformitate cu prevederile art.120 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, modificată și completată ulterior.

În acțiunea formulată, cât și în criticile din recurs, societatea comercială recurentă a susținut, în esență, că transferul dreptului de proprietate s-a făcut sub condiția încheierii procesului verbal de predare - primire a bunurilor imobile, potrivit clauzei de la art. 8 din contractul de vânzare - cumpărare care s-a realizat în luna iulie 2008.

Însă, așa cum s-a arătat mai sus, în baza contractelor de vânzare -cumpărare, societatea comercială a înregistrat în evidența contabilă în luna iulie 2007 venituri din vânzarea activelor și alte operațiuni de capital, în suma totală de .X. lei, echivalentul a .X. EURO reprezentând 70% din valoarea totală a imobilelor vândute către S.C. .X. SRL, iar diferența de 30%, respectiv suma de .X. lei, echivalentul a .X. EURO din valoarea totală a imobilelor vândute a fost înregistrată în luna iunie 2008.

Totodată, în luna iulie 2007, recurenta reclamanta a înregistrat în contabilitate scoaterea din evidența a terenurilor vândute precum și a clădirilor și construcțiilor existente pe acestea și pe cheltuieli de exploatare privind activele cedate suma totală de .X. lei reprezentând contravaloarea terenurilor și suma de .X. lei reprezentând valoarea rămasă de amortizat a construcțiilor (.X. lei

valoarea de inventar - .X. lei amortizarea înregistrată pe cheltuieli până la aceea dată).

În cauză, mai este stabilit că potrivit Declarației fiscale pentru stabilirea impozitului/taxei pe clădiri în cazul contribuabililor persoane juridice, rectificativa anexată în copie la dosarul cauzei, începând cu data de 01.08.2007 clădirile ce au făcut obiectul contractelor de vânzare-cumpărare de mai sus, nu mai fac obiectul impunerii, iar la 31.12.2007 la inventarierea patrimoniului efectuată pentru anul 2007 de către X comisii de inventariere constituite în baza Deciziei nr.X/02.11.2007 emisă de conducerea SC .X. SA .X., bunurile imobile vândute nu mai figurau în listele de inventariere nici faptic și nici scriptic.

De asemenea, mai rezultă că Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară .X. a comunicat organelor fiscale că în baza celor 14 contracte de vânzare - cumpărare autentificate sub numerele de la .X./20.07.2007 la X/20.07.2007, au fost înstrăinate imobilele către S.C. X S.R.L. și înscrise în Cartea Funciară la data de 20 iulie 2007.

Susținerea recurentei - reclamante, că instanța de fond era datoare să rețină că transmiterea dreptului de proprietate urma să se facă sub condiția rezolutorie a întocmirii procesului - verbal de predare - primire, este neîntemeiată, condițiile rezolutorii fiind enumerate la pct. 11.1 din contracte, între care nu se regăsește această condiție.

Pe de altă parte, instanța de fond a reținut în temeinic faptul că potrivit clauzei de la pct. 3.2. din contracte, dreptul de proprietate, posesia și folosința asupra imobilelor se transferă de la vânzător la cumpărător astăzi, data autentificării..., fără a mai fi nevoie nicio altă formalitate...".

Astfel fiind, instanța de recurs reține că instanța de fond a interpretat în mod corect natura și clauzele contractelor în litigiu, precum și prevederile art. 214 alin. (1) și (2) din Codul fiscal potrivit cărora societatea comercială recurenta avea obligația legală de a înregistra în iulie 2007, ca venituri, întreaga sumă la care s-a făcut vânzarea imobilelor respective, actele adiționale încheiate ulterior, la data de 12.06.2008, nefiind în măsură să producă efectele juridice fiscale pretinse de recurenta - reclamantă.

3.3.În ceea ce privește impozitul pe profit suplimentar în sumă de X lei.

Așa cum s-a arătat și în expunerea rezumativă prezentată la pct. 1 al acestor considerente, în cauză este necontestat faptul că reclamanta a încheiat cu Cabinetul de Avocatură av..X. .X., afiliat Baroului .X., atât un contract de asistență juridică, care viza inclusiv activitatea de „asistență și reprezentare în relațiile comerciale”, cât și un contract de mandat, având ca obiect asigurarea „activității necesară în vederea derulării în bune condiții a vânzării activelor - construcții și teren aferent - în suprafață de .X. mp.”, și că prețul prestației de asistență juridică a fost stabilit la o sumă de X lei/lună, în timp ce pentru prestația realizată în limitele contractului de mandat s-a convenit plata unui „onorariu de succes”.

De asemenea, este necontestat și faptul că suma pretinsă de Cabinetul de Avocatură Av. .X. .X., prin factura emisă la data de 20 decembrie 2007, respectiv suma de X lei, a fost denumită de „Furnizor” ca reprezentând „onorariu asistență juridică”, precum și faptul că la acest document, pe baza căruia reclamanta a făcut înregistrări în contabilitatea sa, nu există anexat nici un înscris confirmat de către client, din care să rezulte în mod concret, punctual și determinat în timp, când, în ce au constat, și care este valoarea fiecărei prestații efectuate în parte, în condițiile în care, prin Contractul de asistență juridică nr. X din data de 5 martie 2007, s-a stabilit plata unui onorariu fix, majorat prin actul adițional la suma de X lei/lună plus TVA, onorariu despre care organul fiscal susține că a fost plătit și înregistrat pe cheltuieli, de către reclamantă.

Astfel fiind, în mod judicios a reținut instanța de fond că cele două contracte, contractul de asistență juridică și contractul de mandat, pe care reclamanta le-a încheiat cu Cabinetul de Avocatură av. .X. .X., nu se pot confunda, nici sub aspectul sferei drepturilor și obligațiilor părților contractante, nici sub aspectul obiectului acestora, ori în ceea ce privește modalitatea și condițiile în care urma să se facă plata prețului prestației, Înalta Curte apreciază că în mod justificat organul fiscal nu a considerat deductibilă fiscal suma de X lei, sumă ce a fost plătită în baza Facturii nr. X din 20 decembrie 2007, sub denumirea „onorariu

asistență juridică”, atâta timp cât, din punct de vedere al mărimii prețului, dar și a lipsei oricărui document justificativ, opozabil fiscal, se impunea a se prezenta justificări beneficiarului pentru fiecare prestație în parte, care să permită înregistrări sau confirmări pe măsura derulării prestației, cu atât mai mult cu cât suma pretinsă și achitată nu-și găsește acoperire în contractul de asistență juridică.

În concluzie, instanța de recurs reține că instanța de fond a interpretat în mod corect natura și clauzele celor două contracte, precum dispozițiile art. 21 alin.(4) lit. m) din Codul fiscal, respectiv pct. 48 din Normele aprobate prin H.G. nr. 44/204.

Susținerea recurentei – reclamante, că mențiunea făcută în Factura seria AVX nr. 05/20.12.2007, ca explicație, „onorariu asistență juridică” ar reprezenta o eroare, fiind vorba de un onorariu de succes pentru rezultatele înregistrate de societatea comercială ca urmare a activității prestate de Cabinetul de Avocatură av. .X. .X., nu poate fi primită, din moment ce Actul adițional nr. X se referă la Contractul de asistență juridică nr. X/5.03.2007.

În concluzie, recursul formulat este nefondat, soluția instanței de fond fiind legală și temeinică.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S.C. .X. S.A. .X. împotriva Sentinței nr. .X./2012 din 12 noiembrie 2012 a Curții de Apel .X. - Secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 4 aprilie 2013 .

X